

Tange og maatte en Mils Vej opad, og jeg antager ikke, at man kan vente at slippe under en Udgift af et Par Millioner, naar man virkelig vil sikre Løbet og Tangen. Der er altsaa Udset til, naar Befejlingsforholdene i Limfjorden og Lyborøn skulle tages sammen, at man vil komme til godt 1½ Million Kroner for Limfjordens Bedkommende og et Par Millioner for Lyborøn Kanalen. Det er det Resultat, jeg foreløbig er kommen til. Jeg kan være enig i, at det kunde være det heldigste at faa en samlet Oversigt over Forholdene, og jeg skal bekræfte mig for at tilvejebringe en saadan, enten det nu kan ske ved enkelte Teknikere eller det maa ske ved en teknisk Kommission. En saadan mindre Kommission har for Næsten været nedsat og har erklæret sig med Hensyn til Havnebygningen ved Lyborøn og Sikring af Indløbet der, og Resultatet har været, at man har faaet forskellige Bevillinger til den søndre Tange, men ikke er kommen til den nordre. Der kan nok være Grund til at underkaste dette Spørgsmaal en mere samlet teknisk Overvejelse. Men om man ogsaa i denne Overvejelse bør inddrage Spørgsmaalet om Nordvestkysten, om en Havn eller andre Foranstaltninger paa Nordvestkysten, tør jeg ikke sige i dette Øjeblik. Der er stadig en stor Bæring i dette Spørgsmaal, og der synes at opdukke Planer, ifølge hvilke man vil kunne komme til med en mindre Udgift at faa om ikke en Trafikhavn, saa dog en Fiskerihavn, paa Nordvestkysten. Det skal jeg dog ikke udtale mig om, for jeg har en sikker Formodning om, at det ærede Medlem vil bringe Spørgsmaalet frem her, og det vil jo saa være tids nok for mig at tage Stilling. Men ellers skal jeg erindre om, hvorledes min Stilling var ved 1ste Behandling af Finansloven, hvor der var Tale om, hvorvidt man kunde gaa til den store Vestkysthavn, som ønskes fra mange Sider. Jeg tillod mig den Gang at udtale, at det troede jeg ikke, man kunde gøre efter de Oplysninger, der foreligger, og den Nytte, man tør vente sig af en saadan Havn. Dens Nytte for Fiskeriet bestrider jeg ikke. Det er klart, at naar der kommer en Havn der, vil Fiskeriet udvikle sig paa en Maade, som det hidtil ikke har været i Stand til. Jeg var af den Mening og er det endnu, at vil man gaa til saa store Udgifter af mange Millioner Kroner — jeg skal ikke nævne noget bestemt Tal, for saa vil man straks undersøge, om Tallet er rigtigt eller galt, og jeg er ikke en Gang selv sikker paa, om jeg kan tage det rigtige Tal i Munden — saa maatte det dog vel være for at faa en Trafik- og

Tilflugtshavn, og jeg tvivler paa, at en saadan Havn for Omsætningen i det nordlige Jylland vilde faa videre stor Betydning. Jeg tror ikke, at man, som Sagen nu foreligger, kan gaa dertil, og vi endte ogsaa under Finanslovens 1ste Behandling med en vis Enighed om, at man foreløbig vistnok maatte indskrænke sig til at bygge enten Løemoler eller Dækmoler. Til en saadan, det vil sige en, der ligger lodret paa Stranden, er der ogsaa foretaget Undersøgelser, og skal man gøre noget, der svarer til, hvad der er gjort ved Hirtshals, hvortil der er givet Bevilling, maa man ganske sikkert gøre det ved en anden fremspringende Bunt af Nordvestkysten, ved Hantsholmen eller maasse snarere omtrent ved Skitmøller, og der er foreløbig projekteret to Løemoler, idet Forholdene ere saaledes, at man vanskeligt kan nøjes med een. Man maa hellere have to, satte ud til 15 Fods Vanddybde, og det vil medføre en temmelig betydelig Udgift, nemlig 1,250,000 à 1,500,000 Kr. Det er den Vej, jeg tror, man maa komme til at gaa, forudsat, som sagt, at det ikke er muligt at realisere en Nordvestkysthavn for billigere Pris end den, vi hidtil have forudsat. Dækmolen eller Bølgebryderen vilde være langt dyrere; en saadan vilde efter al Sandsynlighed koste 2½ Million Kroner, og næppe gøre den Nytte, som en landfast Mole kan tænkes at ville gøre, og vilde i ethvert Fald ikke paa nogen Maade give større Sikkerhed end en Mole, lodret paa Kysten. Den Vej tror jeg altsaa ikke, man kan komme til at gaa. Det var Forudsætningen, da vi sidst talte om Sagen, at man kunde gaa den ene eller den anden Vej, til Løemolen eller til Dækmolen, og af disse maa jeg erklære mig for Løemolen, det vil sige: en landfast Mole lodret paa Kysten, og ikke en Bølgebryder, bygget længere ude i Stranden. Jeg ved meget vel, at der er forskellige andre Spørgsmaal, som der kunde være Grund til at sætte i Forbindelse med dette, f. Eks. længere ned paa Vestkysten ved Ringkøbing Fjord eller oppe ved Stagen og maasse flere Steder, men disse Spørgsmaal ere hidtil behandlede som Fiskerispørgsmaal under Indenrigsministeren, derfor lader jeg dem ligge ved denne Vejledning. Det kan for Næsten nok være, at Forholdene forme sig saaledes, at man bør og kan samle alle Spørgsmaal vedrørende Havne paa een Haand, i Stedet for at have dem under to Ministerier. Det skal blive taget under Overvejelse, og det er mig forresten ikke tvivlsomt, hvilket Ministerium der vil faa Møjen af at behandle disse Spørgsmaal. Det var det, jeg tror at have maattet sige om Andragendet under Nr. 1 sammenholdt med Nr. 40, som